

anset som den passende. Man gik ud fra, at den Alder, som Staten ansaa for den passende til at kræve Værnepligten opfyldt af de unge, ogsaa burde være passende for Valgrettens Indtræden. Vil Staten lægge Beslag paa den unge til Fædrelandets Forsvar, maa den vel ogsaa være forpligtet til at unde ham et Ord med i Laget om, hvordan Staten skal styres. Naar vi nu have valgt 21 Aars Alderen, saaledes som Socialdemokratiets Program nu lyder — Forskellen er jo ikke stor —, ligger det i, at det er den almindelige europæiske Myndighedsalder, og at i en Række Lande indtræder Valgretten ved 21 Aars Alderen, ikke blot i Frankrig og andre sydlige Lande, men ogsaa i Sverige. Men er den svenske Ungdom moden til at blive valgberettiget i den Alder, tror jeg, at den danske ogsaa er det, og jeg mener, at vi trænge til at faa Ungdommen med ind i dansk Politik og Samfundsliv i endnu højere Grad end nu. Der er Konservatisme og Træghed, Oldingeagtighed og Forsigtighed nok i dansk Politik. Ingen behøver vist at mene, at der trænges til mere af den Slags. Nej, hvad der trænges til, er Ungdommens Villie og Begejstring, og det tror jeg, vi ville bidrage til at faa ind i dansk Politik og Samfundsliv ved at sætte Valgretsalderen saa langt ned, som her er foreslaaet.

Skulle vi nu røre ved Grundlovens § 30 og de følgende Paragraffer paa disse tre Valgretsomraader, have vi anset det for rigtigt at medtage et fjerde Punkt, som ganske vist er af langt mindre Betydning. Det er Spørgsmaalet om Opholdsbetingelsen. Ærede Medlemmer ville vide, at dette Spørgsmaal har været rejst i de sidste Rigsdagssamlinger. I Fjor var det vistnok det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe), der indbragte et Forslag om, saavidt det var gørligt indenfor Grundlovens Rammer, at komme bort fra den Ulempe, der nu knytter sig til den Omstændighed, at man ved Flytning kan miste sin Valgret. Men skal man holde sig indenfor Grundlovens Rammer, kan man kun til en vis Grad komme ud over denne Ulempe. Vi have ment, da vi nu skride til en Ændring paa dette Punkt, at kunne fjerne hele sidste Litra af § 30, Litra d., der som Betingelse for Valgret kræver fast Bopæl i 1 Aar i

den Valgkreds eller den Stad, hvori man opholder sig paa den Tid, Valget foregaar. Ved at fjerne hele denne Passus undgaar man alle de Ulemper, som nu knytte sig til Flytning. For mig er det en rimelig Ting, at enhver Borger — efter vort Forslag nu ogsaa Borgerinde — i Landet har Valgret fra en vis Alder af, fra Myndighedsalderen, uden Hensyn til, hvor vedkommende bor. Det er det rimeligste, saa maa Valgloven nærmere ordne, i hvilken Valgkreds denne Ret skal gøres gældende.

Det er altsaa vore Ændringsforslag til § 30. Ændringen af § 31 gaar kun ud paa at gennemføre Betingelserne for Valgret ogsaa for Valgbarhed. Kun have vi dér holdt paa det 3die Punkt, nemlig paa Bestemmelsen om de 25 Aar. Det er jo en forholdsvis passende Valgbarhedsgrænse, der er ikke meget at sige til den, saa den lade vi staa. Der har jo hidtil været den mærkelige Anomali, at Valgretsalderen indtraadte 5 Aar senere end Valgbarhedsalderen.

Ændringsforslagene til §§ 35 og 39 ere saa godt som udelukkende af redaktionel Natur. Navnlig gælder det her om at faa Ordene „han“ og „hans“ ud af Valgretsparagrafferne og erstattede af neutrale Ord, der kunne rumme baade Mænd og Kvinder. Man kunde mene, at det burde gennemføres hele Grundloven igennem, og at der altsaa maatte røres ved adskillige flere Paragraffer. Det have vi dog ikke ment var nødvendigt. Vi have ment, at det var nok, naar vi her fik „han“ og „hans“ ud af selve Valgretsparagrafferne. Der findes ganske vist ogsaa Ordene „han“ og „hans“ i ret rigelig Udstrækning indenfor Kapitel 5, hvor der er Tale om Folketinget, om Rigsdagsmændene og deres Pligter, hvor der er Tale om Folketingets Formand, saaledes i § 60, hvor der siges: „Ethvert Ting vælger selv sin Formand og den eller dem, der i hans Forfald skal føre Forsædet“. Man kunde sige, at strengt taget burde det forandres til „hans eller hendes“. Det er imidlertid næppe nødvendigt, for senere hen i Grundloven, i § 80 f. Eks. — en Paragraf, der handler om de anholdte — bruges Ordene „han“ og „hans“, hvor der ingen Tvivl er om, at Sagen ogsaa gælder Kvinder. Vi have altsaa ment, at naar vi tydeliggjorde det i det Kapitel, der om-